

De Sophia-Augusta Stichting.

een groote, dikke spijker, die schots en scheef juist op het plekje zat waar de zaagsnede doorheen moest loopen, bezweek, na eenige zagen buiten gevecht gesteld te hebben. Met dommekrachten heeft men de doorgezaagde stukken vervolgens losgewrongen van de dikke balken waar de tengels tegen aan gespijkerd waren met groote, ouderwetsche taaie spijkers, die van afstand tot afstand voorkwamen in rijen van tweemaal zeven stuks. Dan gingen de zware eikenhouten balken krom staan, tot eensklaps met een hevigen knal de spijkers loslieten en het uitgezaagde stuk met de dommekrachten bleef hangen aan de touwen, waarmede zij waren verbonden aan de balken van de volgende verdieping.

Een hoogst enkele maal is het gebeurd, dat een of ander lofwerk losliet. Dan kwam de ondergrond van de zoldering bloot, en kon men de zwarte lijnen zien, waarmede de teekening gemaakt is, die den modelleur van de zoldering tot richtsnoer diende. Want in tegenstelling van ons tegenwoordig stukadoorwerk, dat uit aaneengeplakte gietstukken bestaat, is deze zoldering nog afkomstig uit een tijd, toen men de kunst verstond, door het gebruik van gips verloren geraakt, in kalk op de plaats zelf en uit de vrije hand te boetseeren.

Wie zijn de knappe handwerklieden, — tegenwoordig heet dat „vakmannen,” — geweest, die de kunstrijke zolderingen hebben gemaakt, de rijkversierde gangen, die nog in menigte voorkomen in de weelderige woningen van Oud-Amsterdam en elders, meestal grootendeels verscholen onder een dikke laag witsel? Waren het Nederlanders, Franschen, Italianen, Duitschers misschien?

Hun werk, weinig geschikt om verbouwingen te overleven, gaat, het een voor, het andere na, te gronde.

Hier, in de Sophia Augusta stichting, is er een gered, voor goed, uit sloopers handen.

Jammer genoeg is het niet mogelijk geweest het behang, dat oorspronkelijk de wanden der kamer versierde, meester te worden. Waarschijnlijk is het reeds jaren geleden door een toenmaligen bezitter te gelde gemaakt. Denkelijk was het geschilderd

MAHONIEHOUTEN ZAAL.

in het grauw. De twee op die wijze uitgevoerde vrouwefiguren boven de dubbele deur bleven alleen gespaard, misschien omdat zij alleen boven die deur pasten en dus niet goed te verkoopen waren. De wandbekleding, nu aangebracht, is nageschilderd gobelin, Duitsch werk uit den tijd.

De kamer is nog ongemeubeld, wat maakt dat zij er hol uitziet.

Men heeft er, bij gebrek aan beter, een groote legkast geplaatst, wel van mahoniehout evenals de betimmering, maar niet in den stijl. Die kast bevat weder een aantal kostbaarheden, door Mevrouw Suasso nagelaten, zilveren speelgoed en wat dies meer zij, eigenlijk niet van veel belang.

Het huis, waaruit dit vertrek afkomstig is, was ouder dan de betimmering, die er blijkbaar eerst later in aangebracht is. Dezelfde praallievende eigenaar die de kostbare binnenbetimmering liet maken, zorgde ook voor een passenden toegang tot zijn feestzaal. De gang van zijn huis liet hij er mede in overeenstemming brengen.